

Какъ е открита тайната на опрашването у растенията

Директорътъ на латинското училище въ Шпандау, Конрадъ Шпренгелъ, се разболѣлъ. Нервитъ му се разстроили и нищо не могло да го развесели. Лѣкарътъ го посѣтвалъ :

— Нуждни ти сж почивка и развлѣчение.

И Шпренгелъ започналъ да се разхожда. Тжженъ той се луталъ по гори и полета, газѣлъ изъ влажнитѣ ливади. Отначало той гледалъ въ краката си само, за да не затъне въ калъта, или да не падне въ нѣкой трапъ; не го интересували нито цвѣтята, нито тревитѣ. Пѣнието на птицитѣ дори го дразнѣло, но той покорно и търпеливо изпълнявалъ предписанията на лѣкаря и ходилъ, ходилъ, ходилъ. . .

Машинално той откъсвалъ цвѣта, попипвалъ ги, смачквалъ ги и ги хвърлялъ.

Веднажъ, като държалъ въ рѣцетѣ си цвѣтъ отъ пиренейски здравецъ¹⁾, той забелязалъ, че при основата на петтѣхъ вѣнчелистчета има дебели космици.

— А защо ли ги има ?

Той откъсналъ вѣнчелистче и видѣлъ, че при основата му има малка жлеза съ сладкъ сокъ — нектарна жлеза. Това го заинтересувало. Дъждовната вода не може да проникне въ запазената отъ космицитѣ жлезичка, не може да измие сладкия сокъ — да, това е така. Но. . . насѣкомитѣ лазѣли по тѣзи космици безъ никаква мжка.

— Каква ли е тази работа. И отъ по-рано той се занимавалъ сегизъ-тогизъ съ ботаника.

1) Расте изъ цѣла Българиа, по влажнитѣ, сѣнчести мѣста, край потоцитѣ.